



**דברי חיזוק ומוסר מלוקטים משיעוריו של מורנו ורבנו הרב בניהו שמואלי שליט"א לפרשת ויקרא**

**מלכות הקורבנות** - התחלנו בע"ה ספר 'ויקרא' שעוסק בעבודת הקורבנות. 'תורת כהנים' שהוא חומש 'ויקרא' הוא הקטן בגודלו מכל חמשת חומשי תורה, וכולל בתוכו רק עשר פרשיות בהם 859 פסוקים. מאידך גיסא, הוא כולל הכי הרבה מצוות. ספר 'בראשית' יש בו שלוש מצוות, ספר 'שמות' שזה 'מתן תורה' ופרשת 'משפטים' - 111 מצוות, 'במדבר' - 52 מצוות, 'דברים' - 200 מצוות, אבל 'ויקרא' - 247 מצוות שזה 'רמז' בגימטריא, ועם הכולל יוצא - רמ"ח(248). וצריך ללמוד אותו טוב עם הרש"י, ולדעת את כל סדר ה'קורבנות' שהם דבר גדול, ומעלת הקורבנות היא לאין ערוך. היום אמנם אין לנו בית המקדש להקריב בו קורבנות, אבל עדיין יש שלושה דברים שהם שקולים כמו קורבן - דבר ראשון 'תלמוד תורה', כמו שהגמרא אומרת - העוסק בתורה כאילו הקריב כל הקורבנות, שנאמר 'זאת התורה, לעולה, למנחה, לחטאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים'. התורה היא כנגד כל הקורבנות כולם. דבר שני זה ה'תפילה' כנגד 'קורבן התמיד' שהיא גדולה יותר מכל הקורבנות, כמו שאמרו רבותינו - גדולה תפילה יותר מן הקורבנות. וכמו שכתוב ב'ישעיה' - 'למה לי רוב זבחיכם ובפרשכם כפיכם אעלים עיניי מכם, כי תרבו תפילה אינני שומע'. אבל לנו עכשיו שחזרנו בתשובה, הקדוש ברוך הוא שומע את תפילותינו. דבר שלישי זה ה'תענית' שגם זה חשוב כמו קורבן, כי האדם מקריב את עצמו לקורבן, את הלב ודמו. אם כן, כל הדברים האלה רמוזים בפרשה - 'ויקרא אל משה וידבר אליו מאוהל מועד לאמר. אדם כי יקריב מכם קורבן' - 'מאוהל מועד' זה ה'תורה' שהיא אוהל וזה 'ארון הברית'. 'לאמר', זה 'תפילה'. 'כי יקריב מכם', מעצמכם, וזה רומז על התענית. בפרט אדם שמשעבד את כוחו ומרצו לעבודת השם, וכופה את כל היצרים שלו והתאוות שלו, איזה זכות זה. כמו תענית הראב"ד, כשאדם אין לו כוח להתענות, אבל אשתו הכינה לו אוכל מאוד טעים שהוא אוהב את זה מאד. ועכשיו מה הוא עושה?, הוא אוכל 'טיפה', ואת השאר הוא לא אוכל, ואומר - 'ריבוננו של עולם, אני מתגבר על הכל, ויהי רצון שיחשב לפניך תענית'. כך כותב הראב"ד.

והעיקר הגדול זה מה שכתוב ב'זוהר', איך שהקורבן זה במקום תענית - כתוב ב'זוהר הקדוש' פרשת 'ויקרא' - פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגשתי באלוהו הנביא, וביקשתי ממנו שיאמר לי דבר טוב שמועיל מאוד לבריות. אמר לי - גזירה גזר הקדוש ברוך הוא, שכאשר באים לפניו כל המלאכים הממונים לקטרג ולהזכיר עוונות של האדם, כל זמן שיאמרו בני האדם את פרשת ה'קורבנות' שציווה משה רבינו ויכונו בהם, כל המלאכים יזכירו אותם רק לטובה!!

ואומר ה'זוהר' - אמר רבי כוספדאי - ומי שמזכיר בפיו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ענייני הקורבנות והמנחות, ברית כרותה שלא יכולים לקטרג עליו כל המקטרגים, אלא לעשות לו רק טוב. ולכן איזו זכות גדולה זאת 'ונשלמה פרים שפתינו' שנקרא 'סדר הקורבנות'. כתוב ב'זוהר' אצל אברהם אבינו - 'והנה שלושה אנשים נצבים עליו'. למה כתוב 'עליו', צריך להגיד 'לפניו'. אלא, 'עליו' - לעיין בדינו. ומה עשה אברהם? - 'וימהר אברהם האלה', מיהר לאוהלה של תורה, 'מהרי שלש שאים קמח סולת, לושי' - זה 'קורבן מנחה'. 'ואל הבקר רץ אברהם', זה 'הקורבנות'. וכיוון שעשה קורבנות, נחו המלאכים מן הדין והפכו למלאכי רחמים. זה פלא פלאות. זה העניין הגדול של הקורבנות כמה מעלתם גדולה.

מסופר על רשב"י שהלך ל'טבריה' ופגש את אליהו הנביא זכור לטוב, ואמר לו אליהו 'שלום עליך מור'. שאל אותו רשב"י 'במה הקדוש ברוך הוא עוסק?', אמר לו 'בקורבנות'. שאל רשב"י 'ומה החידושים שאמר?', אמר לו 'הוא הביא חידושים בשמך רבי שמעון. איך אתה שמח בקורבנות. כששאלתי 'מה מעלת הקורבנות?', אמר לי 'הקדוש ברוך הוא 'תלך לרבי שמעון והוא יגיד. ובאתי אליך לשאול בשלומך. כך ביקש ממני הקדוש ברוך הוא'. יש כמה קורבנות - 'עולה', 'מנחה', 'חטאת', 'אשם'. והסימן שלהם זה - ע'מ'ח'א' והם כנגד - עוון, משחית, תמה, אף, שאלה הם המזיקים השם יצלנו. ומי מכניע אותם? - 'עולה', 'מנחה', 'חטאת' ו'אשם', שהם המכניעים את כל הבעיות.

בא' בניסן עושים 'ברכת האילנות', כמו שאומרת ההלכה - האי מאן דנפיק בחודש 'ניסן', כלומר, מי שיוצא בחודש 'ניסן', ורואה 'אילני' דמלבלבי, 'יברך' - 'ברוך שלא חיסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות..', ועל ידי הברכה הזאת מבררים ניצוצי הקדושה ומסייעים בבירורים, וגם התפילה שמתפללים על ה'נשמות' שיש אותן בצומח, ובפעם אחת אפשר לעלות את כולם!, כי הרי - 'אין בן דוד בא, עד שיכלו כל הנשמות שבגוף'. ועכשיו בעזרת האל ובישועתו, זה הזמן שיש 'פריחה', כנודע בספרים הקדושים, שבזמן ה'פריחה', עומדים בחומות של 'גן עדן' שלוש שורות של נשמות, והם מצפצפים בקולם שהם רוצים לפרוח ולעלות למעלה, אך אין להם מספיק כנפיים לעלות. ועל ידי שאנחנו מתפללים ועושים עבור הנשמות האלה, מעלים אותם. לכן בעזרת השם, כל יום צריך להגיד תפילה על הנשמות, מראש חודש 'ניסן' ועד שלושה עשר יום בחודש. וגם נקרא 'פרשת הנשיאים', וכל אדם כל יום ייתן שלוש פרוטות חוץ ממה שנותנים שקלים לצדקה, ניתן עוד שלוש בשביל 'הנשיאים'. אלה ה'נשיאים' כתוב ב'זוהר' ורבנו האר"י מביא ש'בזוהר' חלק ג' דף קמ"ח - אמר רבי שמעון, אלמלא לא הקריבו אילן תריסר נשיאי ישראל כל אחד קורבנו במשכן, לא יכיל עלמא למיקם קמיה תריסר נשיאי ישמעאל. כלומר זה מכניע אותם את נשיאי ישמעאל שהם 'שנים עשר נשיאים לאומותם'. ולכן מזכירים נשיא אחד ליום. וכשמזכירים את הנשיאים, כל עם ישראל מתברך מזה. לכן צריך לתת את ליבנו כל יום בעזרת השם שנקרא 'פרשת הנשיאים'.

**אני יצא יצא יצא** - בחודש 'ניסן' אפשר לצאת מכל הבעיות ומכל הצרות, ומתגלה אור גדול בעולם. בדרך כלל ההנהגה היא 'אני לדודי ודודי לי', כלומר אם אני ל'דודי' ואני חוזר בתשובה, הקדוש ברוך הוא עוזר לי. אך בחודש 'ניסן', לא כך. אלא 'דודי לי ואני לו'. קודם 'דודי לי', ואחר כך 'אני לו'. כלומר הקדוש ברוך הוא מה עשה בחודש 'ניסן'?, עם ישראל היה במצב של 'ואת ערום ועריה' ולא

היה לנו שום מצווה איך לצאת בזכותו ממצרים, והקדוש ברוך הוא עזר לנו ונתן לנו 'דם הפסח' ו'דם המילה' שהוא בעצמו נתן לנו ואמר לנו- בזכות זה אתם יוצאים. לעמ"י במצרים לא היה שום זכות, והקב"ה נתן לנו כוחות אדירים ויצאנו מעבדות לחירות ומשעבוד לגאולה.

כותב הרב יצחק דלטאש בהקדמתו לספר 'מקדש מלך'- כשעמ"י היו במצרים, נתן להם השם שתי מצוות עשה- **דם הפסח** ו**דם המילה**, שעליהם חייבים 'כרת', ועל ידיהם יצאו עמ"י ממצרים. ועכשיו, מה הכח שעל ידו יצאו עמ"י מהגלות?- לימוד תורת הסוד וספר ה'זוהר', כי - 'בדא יפקון מן גלותא ברחמי'.

*מה מעשים לך תקף* - הייתה איזו אישה אחת עשירה גדולה בעלת נכסים שהתאלמנה והייתה לבדה בבית. הייתה לה איזו נערה יתומה משרתת שהייתה מתגוררת איתה בבית, ואוכלת ושותה שם ומשרתת את העשירה הזאת המופלגת. מסדרת לה ומבשלת, וכל חודש מקבלת משכורת ממנה כדי שעוד מעט היא תתחתן ויהיה לה כסף. יום אחד הייתה איזו הגרלה שזוכים בה בהרבה כסף, והעשירה הזאת קנתה גם כן כרטיס הגרלה. גם המשרתת אמרה שהיא קנתה כרטיס הגרלה. אחרי כמה ימים בבוקר שומעים קולות של נקישות בדלת. בעלת הבית פותחת כי זה היה בבוקר השכם והמשרתת עדיין ישנה. הגיע השליח של ה'לוטו' ה'פייס' ובישר שהכרטיס של הבית הזה זכה בגורל של 10,000 רובל שזה הרבה כסף, אך זה לא הפרס הראשון. בעלת הבית שמחה, וכשהיא פותחת ורואה שזה המספר של הנערה. 'יצר הרע' עבד עליה כשהנערה ישנה והכרטיס שלה במדף בארון שלה, והתלבטה הגבירה 'כן להחליף, לא להחליף.. מה היא תעשה בזה?', היא הרי אוכלת אצלי ומקבלת ממני הכל..', לא יכלה להתאפק והחליפה את הכרטיסים. והמסכנה הזאת בינתיים ישנה ולא יודעת כלום ממה שנעשה. התעוררה והתפללת להשם, ועוד הפעם שומעים דפיקות בדלת- 'רבתיי, עוד כרטיס כאן זכה. אבל עכשיו הכרטיס הזה זכה בפרס הגדול 100,000 רובל..! אבל הגבירה החליפה בין הכרטיסים.. עכשיו מה היא תעשה??', הנערה כבר ערה ואי אפשר שוב להחליף בחזרה. בעלת הבית ראתה מה שהיא עוללה לעצמה בטיפשות שלה, והתעלפה.. אחרי שהעירו אותה וטיפלו בה, אומרת לה 'אני אגיד לך את האמת, יצר הרע תקף אותי, וזה הכרטיס שלי. אני החלפתי לך..! עונה לה 'מה פתאום, זה לא נכון, זה שלי!'. אמרה 'זה לא שלך, אני החלפתי וגנבתי לך, ותראי אני מתביישת אבל ככה היה', היא לא יכלה להתאפק מלהגיד שהיא גנבה. אומרת לה "תשמעי נלך לרב מ'שינואה'. הלכו לרב, והיא מספרת לרב מה שהיא עשתה וגנבה את הכרטיס. מה אומר לה הרב 'שני הכרטיסים של היתומה.. מה שהיא זכתה היא זכתה. ואת נתת לה את מה שאת זכית.. והפסדת, והכל שלה'. רואים איך מהשמים מסדרים, ואם תמתין קצת, כל שמגיע לך תקבל.

היה אברך אחד צדיק שכל בוקר הייתה לו הסעה במיניבוס. עולים כולם להסעה ובאים 'לכולל'. הוא היה אברך עם מידות כאלה טובות ועדין נפש, ולכל אחד שהוא רואה אומר 'בוקר טוב, מה שלומך?', וגם כשנכנס למיניבוס אמר לנהג 'בוקר טוב', והנהג לא היה עונה לו אף פעם. אומר לו 'בוקר טוב, מה שלומך? אכלת את ארוחת בוקר?', אולי אתה זקוק לאיזה שוקו?', ולא עונה לו הנהג. ככה זה נמשך שבוע, שבועיים וחודש. באחד הימים כשהוא יושב ב'כולל' ראה מהחלון שבא הנהג הזה ומסתכל עליו באיזה בעיניים מאיימות.. אמר לעצמו 'מי יודע מה עכשיו הוא רוצה לעשות?', אני סך הכל אומר לו בוקר טוב.. אחרי שעתים, נכנס מישהו לתוך ה'כולל' ואומר ומסתכל עליו ואח"כ נכנס פנימה. אומר לו האברך 'בוקר טוב' אך הוא לא עונה לו. אחרי שעתים, נכנס מישהו לתוך ה'כולל' ואומר לאברך הזה 'תשמע, הנהג הזה קורא לך'. יוצא החוצה, ואומר לו הנהג 'תראה, אתה גרמת לי שאני רוצה לחזור בתשובה.. לא ידעתי שיש לכם כאלה מידות טובות, אין קנאה, אין שנאה. אני כל יום לא עונה לך ולא מדבר איתך, ואתה ממשיך להגיד לי 'בוקר טוב', ואתה אוהב ורוצה לתת לי שתייה ואוכל ומכבד אותי.. תשמע, אתה ניצחת אותי. אני וכל המשפחה בזכותך חוזרים בתשובה!

*כשאתם יושבים לך הא-ר' יוסף חיים זולנפלד שואל שאלה חזקה- כתוב בגמרא, ידוע שהקדוש ברוך הוא מקיים כל המצוות, ואפילו מצוות דרבנן. וכתוב בתורה שאדם שלקח בשביל חוב את המשכון, אם צריך את המשכון בעל המשכון, צריך להשיב לו את זה באותו יום. אם בגד, יחזיר לו ביום. אם זה כרית או כסות לילה, יחזיר בלילה. למשל, אם זה דבר שתלוי חיי הלווה בזה, אז אסור למשכנו בכלל. למשל מכונת תפירה עבור חייט, שזה החיים שלו והוא מתפרנס מזה, אסור לקחת ולמשכן לו את מכונת התפירה. אם כן, הלא 'בית המקדש' זה דבר שתלוי בו החיים של עם ישראל, ואיך הקדוש ברוך הוא לא מחזיר לנו את המשכון ולא בונה לנו את בית המקדש??, אלא אומר הרב- באמת, אם זה היה נחשב בעינינו כל כך נחוץ ודחוף, אז הקדוש ברוך הוא היה מחזיר לנו. לפחות כמו כרית לראשנו וכמו פסות לילה, הקב"ה היה מחזיר לנו את המשכון. אבל הבעיה היא שלא מספיק מצפים לגאולה. התורה אומרת 'במה ישכב, והיה כי יצעק אליי ושמעתי כי חנון אני'. הבעל חוב/הלווה מרגיש שהכרית חסרה לו אז הוא זועק, ולכן חייבה התורה להחזיר לו עד בוא השמש.*

**ה'כלי יקר'** אומר שכתוב על יעקב אבינו 'וישם את האבן מראשותיו'. במדרש מובא שחסידיים ואנשי מעשה בליל 'תשעה באב' שמים אבן מתחת לראש כדי לזכור את חורבן בית המקדש. רבותינו דרשו שיש בזה רמז- בדרך כלל האדם משתמש בכרית. ובליל תשעה באב לוקחים אבן במקום כרית, ואנחנו אומרים לקדוש ברוך הוא- ריבוננו של עולם, בית המקדש זה חיות נפשנו וזה נחוץ לנו כמו כרית לראשנו. ומעוררים בכך רחמים. כשאדם ממש צריך דבר, אז הוא לא עוזב. למשל, היו זוג שהכירו ביניהם ולא כל כך רצו אחד את השני, אבל ההורים דחפו, ועשו אירוסין. אחר כך המשיכו ולא כל כך רצו. דחפו ההורים, ועשו חתונה. החתן והכלה כל אחד אומר לעצמו 'הלוואי שימשיכו הריקודים' ואין להם חשק בכלל ללכת לבית. בסוף מה נעשה, בעל כורחם הולכים לבית וחיים ביחד, אבל אין לזה כל כך חיבור כי האחד לא רוצה את השני כל כך. לעומת זאת יש זוג שמצפים מתי יהיה החתונה, וכל רגע החתן מצפה מתי ללכת לבית, והכלה מצפה מתי לראות את החתן. זה עולם אחר, כי יש ביניהם קשר אדיר. אבל אלה שלא מצפים, אז הכל רופף אצלם. כך גם כל אחד מאיתנו חי עם הקדוש ברוך הוא, אך תלוי מה טיב הקשר ומידת האהבה להשם יתברך, איך אנחנו קשורים להשם יתברך.

הגמרא אומרת ב'שבת'- אמר רבא, בשעה שמכניסים אדם לדין אחרי 120 שנה אומרים לו- נשאת ונתת באמונה?, קבעת עיתים לתורה?, עסקת בפריה ורביה, ציפית לישועה?. ואומר הרמב"ם- 'מי שלא מצפה לישועה ולבניין בית המקדש, כופר בתורת משה. משל למה הדבר דומה? לאדם שנסע באוניה, והאוניה טבעה, והוא ניצל, והוא לא ידע איך לחזור לבית, ולכן הוא גר שם ביער עם הקופים והדובים, ולאט לאט הוא התרגל לחיות איתם שנה, שנתיים, והוא ציפה כל הזמן אולי תבוא איזו אוניה להציל אותו מהמצב, אבל לאט לאט הוא התרגל. הוא מצפה שתבוא אוניה ותציל אותו ותביא אותו ליישוב, אך הוא לא כ"כ מאמין שתבוא הישועה. אבל אם הוא יאמין, אז תבוא לו הישועה. אדם יכול לחיות עם חיות?? הגאולה כל יום מתקרבת, וצריך להיות יושב ומצפה.

אומרים שה'חפץ חיים' היו לו בגדים מיוחדים לביאת 'מלך המשיח'. וכשהוא יבוא, ישר הוא ילבש את הבגדים האלה. הוא היה לוקח איתו את הבגדים לכל מקום, וכשהיה לפעמים שומע איזה רעש, היה רץ לחלון אולי המשיח הגיע. היה אומר- אם כל עם ישראל היו בהמוניהם מצפים ומחכים לביאת המשיח, היה מופיע עלינו מזמן. אם עדיין לא בא המשיח, סימן שלא מצפים כראוי.

מספרים שה'חפץ חיים' היה נוכח בשעה שניציג הקהילה ב'בריסק' ב'ליטא' באו לבית של 'בית הלוי' עם כתב רבנות בידם וביקשו אותו שיקבל עליו את משרת הרבנות. הוא סירב ואמר 'אני קיבלתי עליי לא לקבל עליי שום משרת רבנות'. פנה אליו אחד מן הנציגים ואמר לו 'איך אתה יכול לסרב כש-25,000 יהודים מחכים לך??'. הזדעזע מהמילים האלה וישר הוא קרא לרבנית ואמר 'תיגשי מהר, תביאי

את המלבושים, אני חייב ללכת. 25,000 יהודים מחכים ואסור להניח אותם. חייב ללכת. אם 'בית הלוי' 25,000 יהודים מחכים לו, ל'משיח' מחכים מיליארדים, כל בית ישראל מחכה לו. כל זה אם היו מחכים לו. אבל לא מצפים לו. אחד אומר לחברו שיותר טוב לו עם הפרות שלו, ושלא יבוא עכשיו כי אני צריך לגמור איזה עסק, וזה יש לו את העניין שלו. אנשים לא מבינים מה זה משיח. שאול שאל- מדוע לא בא דוד בן ישי החודש הזה ולא חודש שעבר? היו עושים בראש חודש סעודה עם המלך ולכן שאל 'למה לא בא בן ישי גם תמול גם שלשום אל הלחם?'. בדרך רמז ומוסר אומרים רבותינו- מדוע לא בן ישי המשיח? ועונים- גם תמול גם שלשום אל הלחם. כלומר, גם 'ראש השנה' וגם יום 'כיפור' אתה רואה אנשים שזועקים 'הב לן מזוני, הב לן בני' ואף אחד לא מבקש על המשיח, וזה הבעיה. אלא צריך לבקש על משיח צדקנו. היה אומר לנו חכם יוסף עדס ע"ה- 'אך אם יום או יומיים יעמוד, לא יקום, כי כספו הוא'- אם אדם עומד יום אחד שזה 'יום כיפור', ויומיים שזה 'ראש השנה', מתפלל ומתפלל, לא תקבל את תפילתו. למה?-' כי כספו הוא', הוא צריך כסף..

פעם אחת הילדים היו משחקים מחבואים, והבת של ה'חפץ חיים' הייתה בתוך המשחקים האלה, והיא התחבאה בתור ילדה במקום שהיא יודעת שפה לא ימצאו אותה. הילדים חיפשו ולא מצאו אותה. כבר חצי שעה מחפשים אותה ולא מוצאים אותה. התייאשו והתחילו לשחק משחק אחר. אחרי שעה וחצי היא קמה ואומרת 'מה, אתם משחקים משחק אחר? למה לא חיפשתם אותי?', והתחילה לבכות. הלכה לבית והיא בוכה. ה'חפץ חיים' בא ורואה אותה ואמר 'בתי, למה את בוכה? מה קרה?', היא סיפרה לו שלא חיפשו אותה במחבוא. אז הוא גם התחיל לבכות. עכשיו באה אשתו ואומרת לו 'כבוד הרב, למה אתה בוכה? מה, בגלל שילדה בוכה אתה בוכה?', תסביר לי, אני לא מבינה למה אתה בוכה?', אמר לה ה'חפץ חיים'- למה את מתקשה להבין. נגע לליבי הסיפור של המחבואים. ילדתנו הקטנה בשעה שלא באו לחפש אותה, היא כבר בוכה. הקדוש ברוך הוא, מזמן החורבן ועד היום ב'מחבוא'- 'אנוכי הסתר אסתיר פניי מהם', ומחכה שנמצא אותו, שנתפלל ונבקש אותו. 2000 שנה בגלות, ולא באו לחפש.. אף אחד לא בצער.. כולם שקועים בהבלי הזמן.. איך אני לא אבכה??'. מוסר חזק אמר ה'חפץ חיים'. המפתח של כל העניינים נמצא ב'מחבוא'.

אחד מהתלמידים של ה'חפץ חיים' שאל אותו 'כל יום אני שומע אותך זועק על הגאולה, כבר 50 שנה. ושומעים אותך אומר 'הנה המשיח בדרך, הוא בא בקרוב'. אז איפה הוא?', אמר לו 'הבעיה שלא מדברים אודות המשיח. אם ידברו, הוא יבוא'. צריך לדבר ולרצות. ר' יחזקאל לוויןשטיין היה מדמה את זה לאדם שחולה אנוש, ואמרו לו ששלחו לו רופא שהוא בקיא ברפואה של המחלה שיש לו. אז כל רגע הוא מצפה מתי יבוא הרופא, וכל נקישה שיש הוא אומר 'הרופא הגיע..'. ככה צריך לצפות לגאולה.

חכם בן ציון היה אומר 'הנה מדברים פוליטיקה, בחירות, ובכך הם מעידים שהם לא מצפים לביאת המשיח. כי כשיבוא המשיח, תתבטל המלוכות. אז מי שמתעסק בענייני מלוכות סימן שהוא לא מצפה למשיח'.

רבי משה טייטלבוים, כל שנה היה עושה את המצות ומחכה עם המצות ביד ועם היין שלו, אולי ישמע קול שופר של משיח, ומיד הוא יבוא לקראתו. פעם במשפחה שלו חיכו לחתן, והוא התחיל לבכות ואמר 'לא אמרתם לי שאתם מצפים למשיח.. למה אתם לא אומרים לי', הוא חשב שכאשר כל כך הם חיכו לאיזה אורח שיבוא, אמר 'חשבתו שאתם מחכים למשיח'.

גם היום ברוך השם יש שמצפים וקונים ממש כבש לקורבן לבית המקדש. כשאדם מצפה ומתפלל, זה בא לו, והדברים הם באים. רבי מאיר מפרמישילן פעם הלך עם אשתו לאיזה דרך רחוקה והם היו עם החסידים באיזה מקום בדרך, והרבנית פתאום לא הרגישה טוב, והיה צריך לתת לה איזה כוס חלב. אמרו לו החסידים 'איך אפשר להביא לך עכשיו כוס חלב בדרך?' אמר 'נתפלל להשם יתברך'. התפלל להשם יתברך, ופתאום בא איזה גוי עם איזו פרה, והרב חלב ממנה כוס חלב ונתן לרבנית והרגישה טוב יותר.

מספרים שפעם הם היו באיזה מקום והיה לילה ולא היה להם נרות ולא היה שייך מאיפה להביא כי זה היה מקום שומם. בסוף הגיע אחד שמוכר סבונים ואמרו לו שצריכים נרות, ואמר 'אולי יש לי נרות'. לבסוף, למטה בארגז של הסבונים היה לו נרות.. הם לא האמינו שיכול להיות נרות שם. אך כשאדם מצפה ומתפלל, זה יבוא. לכן צריך לצפות ולהתפלל.

ה'אמרי אמת' מ'גור' לא היה רוצה לעלות ל'הר הזיתים'. אמרו לו 'למה אתה לא עולה על הר הזיתים?', אמר 'כתוב שכשיבוא משיח, יבקע הר הזיתים, אז איך אני אלך??', אולי תכף יבוא משיח..

מספר הרב שמעון דרור שליט"א- אמר לי פעם איזה 'פרמדיק', שהיה איזה אחד שעשה פיגוע לפני שנים על הגשר ב'פסגת זאב'. ערבי עלה לגשר ועשה שם פיגוע, ירו בו ונפצע, ועכשיו הפרמדיק צריך לעשות לו החייה למחבל הזה. זה החוק והוא חייב לעשות לו החייה. הלא אנחנו אנשים ידידותיים, ואם לא יעשה, היועצת המשפטית של הממשלה תעשה בעיות. בקיצור, הוא מספר, שבעוד שהוא מחייה אותו, המחבל מקלל אותו.. הוא מטפל בו ועושה לו 'חוסם עורקים' ועושה לו הנשמה, והמחבל מקלל אותו.. אמרתי שזה מוסר השכל לקשר בינו לקדוש ברוך הוא. הפרמדיק היה חייב להמשיך להחיות אותו. הוא מספר 'לא יכולתי..'. גם הקדוש ברוך הוא בשעת החטא מחייה אותך!

**פסוקים לחם ופסח** - עם ישראל בהכנות לקראת הפסח לבער את ה'חמץ' ולהכין את המצה. 'מצה' זה ראשי תיבות- 'מכל צרה הצילני'. ה'זוהר' אומר שזה 'לחם של רפואה', וגם 'אוכל האמונה'. מה היא עושה המצה?-' מצה ומריבה'. היא נכנסת בגוף של האדם אם יש איזו בעיה, איזו מחלה או סטרא אחרא, ומוציאה משם מן האדם את הסטרא אחרא. כל זה בתנאי שתהיה מצה מהודרת, ולא חס ושלום שיש בה בעיות וספיקות.

דבר ראשון צריך לדעת מה שכותב הרמ"א ב'שולחן ערוך' בתחילת הלכות פסח סימן תכ"ט- מנהג לגבות חיטים ולחלקן לעניים לצורך פסח'. כל מי שדר בעיר 12 חודש, צריך ליתן חיטים לעניים. בפרט ה'זוהר' מחמיר בזה מאוד שצריך לתת לעניים אוכל. כתוב 'בצדקה תיכוננו', ועל ידי הצדקה עם ישראל נגאלים. כמו שכתוב 'ציון במשפט תיפדה ושביה בצדקה'. כתוב בישיעה 'הוכן בחדס כיסא'. אדם שנותן ממון, נשאר לו לבסוף הממון. 'ממון' במילוי זה עוד הפעם יוצא אותיות 'ממון'- ממ, ממ, וו,נון. גם 'צדקה' באתב"ש עוד הפעם יוצא 'צדקה'. גם 'כסף' במילוי עולה- כף=100 סמך=120 פה=85 כמניין 305 כמניין 'כפרה'. וזה 'ויקחו להם איש שה לבית אבות'. מתי ייקחו שה? ביום העשירי בחודש 'ניסן'. 'העשירי' זה גם יום 'כיפור'. ולכן, 'שה' זה 305 כמניין 'כפרה' שעולה גם כן 305. לכן ההכנות הראשונות צריכות להיות על ידי 'צדקה'.

דבר שני, צריך לנקות את הבית ולקרצף הבית. השל"ה כותב שמיום הפורים 30 יום קודם 'פסח', כל פרוסת לחם שאדם אוכל, מקיים מצוות 'ביעור חמץ'. כלומר לא סתם לבלוע את ה'חמץ'. אלא, כשאתה אוכל 'חמץ' ובלוע אותו, אתה מבער את החמץ, וזה מצוות ביעור חמץ.

כותב ה'רוקח' שהיה אחד מהראשונים ו'הגאון מוילנה' אומר עליו שכל דבריו ברוח הקודש- כל שפשוף וקרצוף שאדם מנקה את החמץ, בורא מלאך בשמיים. לכן אדם לא יגיד 'אין לי כוח', כי כל קרצוף בורא מלאך. 100 קרצופים, 100 מלאכים. לכן צריך לקרצף ולנקות, שלא ניכשל חס ושלום באיסור 'חמץ'.

פעם באחד ה'בתי כנסת', כהן אחד הוציא את הנעליים אך לא לבש אותן בחזרה אחרי 'ברכת הכהנים'. הגיעה 'קריאת התורה',

ופתאום הנעליים התחילו לבכות... שמעו המתפללים קול בכי. הסתכלו ולא מצאו מי בוכה. לבסוף, ראו שהנעליים בוכות. שאלו את הנעליים 'מה יש לך? למה אתה בוכה?' ענה הנעל 'ראיתי שהוציאו את הספר תורה, ואני והספר תורה עשויים מאותו חלק של העור של הבהמה. אך ממנו עשו ספר תורה, וממני נעליים. למה ממני עשו נעליים שדורכים עליו וממנו ספר תורה??' אמרו לו 'כשלקחו אותך לעבד (לעבד את העור), צחקת ולא רצית, ואמרת שקשה לך. ולכן, עשו ממך נעליים. אך החלק השני שממנו עשו ספר תורה, הלך בשמחה אל מעבד העורות, ולכן עשו ממנו ספר תורה'.

לכן אמרו רבותינו 'טוב אחד בצער, ממאה שלא בצער'. וכיוון שאדם עושה דבר אחד בצער, יקבל מאה פעמים שלא בצער. למשל, אם היה לאדם מכונה שהוא מכניס לתוכה דולר אחד, והמכונה מוציאה מאה דולר, האם זה שווה? כמובן שכן. כלומר, האדם עושה פעם אחת פעולה שקצת קשה לו, הוא יקבל כנגד זה מאה פעמים. גם האדם שהוא מנקה, הוא צריך להתאמץ ולהתעייף, אך אח"כ הוא זוכה לאור הגדול של החג. ברגע שהוא מנקה כאן, זה מנקה לו גם את הנשמה שלו.

ועכשיו יש 'בין הזמנים' וצריך ללמוד יותר תורה ואסור להתבטל. אצלנו כשהיינו ב'פורת יוסף', לא היה 'בין הזמנים'. אין דבר כזה שהולכים לחופש, אלא לומדים עד שבעה ב'ניסן', ואיזה יום יומיים שלוש היה לנו בשביל לסדר עניינים עבור החג. ואחרי החג מיד חוזרים.

העיקר שאדם גם ייזהר במה שהוא מכניס לפה שלו, שלא להכניס לפה שלו חס ושלום 'חמץ' שזה 'חיידק הטורף'. וצריך לאכול לחם עוני' שזה המצות. יש אומרים שלחם עוני' זה 'שעונים עליו דברים הרבה'. לחם עוני כפשוטו זה לחם שלא מחמיץ ושעניים אוכלים אותו. רבי אברהם אזולאי אומר- מי שנזהר מחשש חמץ, מובטח לו שלא יחטא כל השנה. לכן צריך לדקדק בדברים האלה ולא לעזוב אותם בשום אופן. אוי ואבוי אם אדם לא בטוח במיליון אחוז שאין בזה בעיה, איך יאכל את זה? אם אדם היו אומרים לו שיש פה עוגה, וכל הרופאים אומרים שזה בסדר, ורק אחד אומר שאולי יש בו חשש לחיידק הטורף. יאכל את זה?? מובן שלא.

למשל אדם הולך לקנות תבלינים, צריך לקחת בעצמו למשל גרעינים של פלפל, והוא בעצמו בבית יטחן. קינמון, בעצמו יטחן. ובפרט לא לקנות 'קמח מצה' וצריך להיזהר בזה מאוד, כי לפעמים את כל השאריות מהאפיית מצות לוקחים בשביל זה ויש לפעמים 'כפולות' השם יצילנו. לכן מה אני עושה?, את המצות שאני אוכל, לוקח עוד שני קילו וטוחן את זה בבית.

המצה זה לחם 'שעונים עליו דברים הרבה'- זה לחם שאתה אוכל אותה, אתה יכול לבקש מהקדוש ברוך הוא הרבה בקשות רחמים. אתה מבקש רפואה, אמונה. כל אדם לפי העניינים שלו, מבקש. יש דבר פלא- מה שאכל האדם הראשון מ'עץ הדעת', רבותינו אמרו 'חטיה' היה, ויש אומרים 'גפן' היה. ולכן 'ב'ליל הסדר' מתקנים את שני הדברים האלה- גם 'חטיה' שזה 'מצה', וגם 'ארבע כוסות' שזה גפן. 'עץ הדעת' בדיוק בגימטריא- 'חמץ שאור', וזה 'הזון' של הקלי'. יש בשנה 365 יום. תוריד 'שבעת ימי הפסח', יישאר 348 בגימטריא 'נחש'. וכשבימי הפסח עושים הכל בקדושה, יתבטל ה'נחש' ויבוא משיח, 'והיה השם למלך על כל הארץ'. המילים 'השם מלך, השם מלך, השם ימלוך' בדיוק בגימטריא 'משיח'. בעזרת השם כולנו רוצים את הגאולה, ולכן בכל הכוחות שלנו צריך לשרוף את החמץ.

היום אין אכילת 'קדשים'. ואומר ה'חתם סופר'- מה אוכל אדם שזה דבר קדוש שנכנס בו?, זה 'מצות', וזה כמו אכילת 'קודשים' וזה במקום הקורבנות. 'אכילת מצה בליל פסח' בגימטריא 'עת רצון'.

מספר ניצול שואה לרב גדול(הרב אונגר) את המעשה הבא- "התקרב ליל יום טוב ראשון של פסח שנת תש"ה, והיה לי רצון עז להשיג מצות. מסרתי נפש למצוא חטים כשרים ולטחון אותם ומצאתי תנור לאפות. עלה בידי להכין מצה אחת. חילקתי אותה לשתי כזיתות, שאם הקצין הנאצי יתפוס כזית אחת של מצה, הכזית השני יישאר לי לפליטה. וכך באמת היה. החייל הנאצי לקח לו חתיכה אחת של המצה. מישש בבגדיו ולא מצא עוד. היה איתי במחנה תלמיד חכם אחד, שהיה ירא שמים, והתווכחו בינינו מי מאיתנו יאכל את הכזית מצה כדי לקיים את המצווה מהתורה. לבסוף ביקש אותי תלמיד חכם לאכול את המצה, ואמר לי שאת השכר עבור המצווה הזאת בעולם הבא, הוא נותן לי, בגלל שאני בפועל מסרתי נפש כדי להכין את המצה. הסכמתי לך, למרות שזה לא היה פשוט בשבילי. דרך אגב, אותו תלמיד חכם, ביום ששלחו את כל משפחתו למשפחות, ניגש אלי ואמר לי "לא למדנו כלום היום.. בוא ונלמד משהו בעל פה". והוא התחיל בעל פה ללמוד מסכתות של גמרא. והתפילות שלו היו מיוחדות מאד, ועבודת השם שלו הייתה יוצאת דופן. ואכן, אותו תלמיד חכם אכל את הכזית מצה בליל הסדר. אחרי כמה ימים, הרגו אותו הנאצים 'יח"ש". לאחר זמן רב הוא התגלה אלי בחלום ואמר לי שהוא ממתין להתגלות אלי בחלום במשך שלושים ושלוש שנה. (משנת תש"ה עד תשל"ח) הוא סיפר לי שהוא נמצא בהיכל גבוה מאד בגן עדן, בשכר זה שזכה למות על קידוש השם. אך למרות כל המסירות נפש שלו, עדיין חסרה לו את הזכות של אותה אכילת מצה בכדי להגיע למדרגה גבוהה יותר בשמים. והוא ביקש ממני לוותר לו על השכר של אותה אכילת מצה. אמרתי לו שאני לא יכול לוותר לו, ואני צריך לשאול רב". ואותו ניצול שואה מספר לרב 'אונגר' את המעשה ושואל אותו מה לעשות. הרב אונגר שלח את השאלה לעוד רבנים גדולים, ולבסוף פסקו, שאותו ניצול שואה שברוך השם חי ויכול עוד הרבה שנים לקיים מצוות בכלל, ובפרט מצוות אכילת מצה. ואילו אותו תלמיד חכם כבר נפטר, ושם בעולם העליון הוא כבר לא יכול לקיים מצוות. לכן, כדאי לאותו ניצול שואה לוותר לו על הזכות של אותה אכילת מצה. אותו ניצול פתח את היכל הקודש ואמר לבורא עולם שהוא מוחל לאותו תלמיד חכם על הזכות של אותה אכילת מצה. אותו תלמיד חכם הגיע אליו שוב פעם בחלום והודה לו על הזכות שהוא זיכה אותו והודיע שהעלו אותו למדרגה גבוהה יותר בגן עדן. מהמעשה הזה רואים, מה זה זכות של אכילת מצה בליל הסדר. לכן עלינו לדאוג למצות הכי טובות ומהודרות לחג.

היום ברוך השם אנחנו לא צריכים הרבה מסירות נפש, אלא רק לסגור את הפה ולדעת מה לאכול ומה לא לאכול, ולקחת מצות שאדם יכול להישבע שהן הכי טובות. מורנו חכם בן ציון אבא שאול היה 'מלאך', ובקושי אוכל מצות. מתי היה אוכל מצות? רק ב'ליל הסדר' ובשבת.

לע"נ - סלים בן רחל, הרב שלום אהרון בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שולמית רחל בת מזל, יעל טוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורטונה בת רבקה, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, מהט עליזה בת אסתר, רחל בת גרז, פרידה פירדוס בת זהט עליזה, יוסף בן שמחה זיווג הגון- אודליה בת אסתר, מיכל מרים בת לימור, משה חיים בן סטלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בתיה בריאות ונחת ל - דוד בן זוהרה, נחמן בן רינה, רבקה בת בסנדה, זקי בן סטלה אסתר, שושנה בת רבקה, סטלה אסתר בת זהט עליזה, סלים בן רחל, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינדה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמואל בן רינת שרה, אבישי בן שולמית זש"ק- משה בן בלה, ששון בן רונית ברכה, מירי בת סוזן, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן טלי, שרה בת חנה, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן סטלה אסתר, אסתר בת בתיה, מאיר הראל בן יונה

מצווה להפיץ. המצוות להקדיש/לפקד את הציון או לסייע ולתמוך בהצלתו יסנה לזכרון - 052-6126053